

»Niin lähellä täydellisyyttä kuin
romanttinen komedia vain voi olla.»

– Jenny Colgan, kirjailija

WSOY **SOPHIE
KINSËLLA**

*Tavataanko
oikeasti?*

*Vastakohtat
vetävät...*

*...mutta mihin
suuntaan?*

SOPHIE
KINSELLA

Tavataanko oikeasti?

SUOMENTANUT MAIJA HEIKINHEIMO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

LOVE YOUR LIFE

COPYRIGHT © MADHEN MEDIA LTD 2020

SUOMENKIELINEN LAITOS © MAIJA HEIKINHEIMO JA WSOY 2021

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-46204-1

PAINETTU EU:SSA

Susan Kamilin muistolle

1

Olen juuri aikeissa soittaa ovikelloa, kun puhelimeni piippaa tekstarin merkiksi ja päähäni alkaa heti putkahdella erilaisia vaihtoehtoja.

- Joku tuttu on kuollut.
- Joku tuttu on voittanut lotossa.
- Olen myöhässä tapaamisesta, jonka olen unohtanut.

Voi paska.

– Olen nähnyt rikoksen ja nyt minun pitää antaa todella tarkka ja yksityiskohtainen todistajanlausunto jostakin minkä olen unohtanut. *Voi paska.*

– Lääkäriini on tarkistanut tulokseni uudelleen. (Miksi? Ei selvää.) Ja hän on huomannut jotain. »En haluaisi huolestuttaa, mutta...»

– Olen saanut kukkalähetyksen, jonka naapurini on ottanut vastaan.

– Joku julkkis on juuri tviitannut jotain, ja se on pakko nähdä. Ooh. Mitä?

Otan puhelimeni esiin ja näen että viesti onkin Sethiltä, mieheltä jonka kanssa kävin treffeillä viime viikolla. Se joka ei sanonut mitään koko iltana. *Ei mitään.*

Yleensä miehillä on aivan päinvastainen ongelma. He jauhavat loputtomiin itsestään ja upeista saavutuksistaan, ja siinä vaiheessa kun on jo maksamassa omaa osuuttaan, he kysyvät ikään kuin asia olisi tullut vasta nyt mieleen: »Mitä sinä taas teitkään?» Seth kuitenkin pysyi hiljaa ja tuijotti

lähellä toisiaan olevilla silmillään, kun minä höpötin hermostuneena myskikurpitsakeitosta.

Mitä asiaa hänellä on? Haluaako hän toisille treffeille? Voi ei. Pelkkä ajatuskin vääntää vatsaani, mikä kertoo jo paljon. Yksi tärkeimmistä säännöistäni elämässä kuuluu: omaa kehoaan pitää kuunnella. Keho on viisas. Keho *tietää*.

Ei tässä mitään. Torjun hänet lempeästi. Olen aika hyvä torjumaan ihmisiä.

Hei Ava. Olen harkinnut asiaa ja päätynyt siihen, että en voi jatkaa meidän suhdettamme.

Ahaa. Hmph. Ymmärrän.

Ihan sama.

Pyöräytän silmiäni suurieleisesti puhelimelle. Vaikka tiedän, että Seth ei voi nähdä minua, minulla on sellainen hienoinen teoria, että puhelimen kautta on mahdollista välittää tunteita. (En ole kertonut teoriasta kenellekään, koska useimmat ihmiset ovat minusta melko kapeakatseisia. Jopa parhaat ystäväni.)

Luulit ehkä, että otan yhteyttä koska ehdotan uusia treffejä. Siinä tapauksessa pahoittelen jos sain toivosi heräämään.

Toivoni? *Toivoni?* Älä unta näe!

Haluat kai tietää, minkä takia.

Mitä? Ei. En halua, kiitos vaan kovasti.

Tai siis osaan kyllä arvata.

Ei, peruutetaan se. En osaa.

Sitä paitsi miksi minun pitäisi arvata? Kuka haluaa arvata, miksi joku ei halua lähteä kanssaan treffeille? Se kuulostaa

joltain kamalalta TV-visailulta, jonka nimi on *Johtuuko se siitä että hengitykseni haisee?*

(Se ei johdu siitä että hengitykseni haisee. Olipa syy mikä tahansa, se se ei ole.)

En valitettavasti voi tapailla ihmistä, jonka mielestä myskikurpitsakeitolla on sielu.

Mitäh?

Tuijotan puhelintani närkästyneenä. Hän esittää minut aivan väärässä valossa. En todellakaan sanonut, että myskikurpitsakeitolla olisi sielu. Sanoin vain, että minusta ihmisten pitäisi suhtautua avoimin mielin siihen, miten fyysinen ja spirituaalinen yhdistyvät toisiinsa. Olen sitä mieltä. Niin todellakin pitäisi.

Harold vinkaisee myötätuntoisesti ikään kuin osaisi lukea ajatukseni ja hieroo nenäänsä jalkaani vasten. Huomaatko? Jos se ei todista sitä, että kaikki maailmassa on yhteydessä keskenään, niin mikä sitten?

Tekisi mieli tekstata takaisin: »Pahoittelen, kun en ole riittävän ahdasmielinen sopiakseni rajoittuneeseen maailmankuvaasi.» Se kuitenkin osoittaisi, että olen lukenut hänen tekstarinsa, mitä en ole tehnyt.

No, hyvä on, luinhan minä, mutta juju onkin siinä että poistan ne mielestäni. Noin, poissa. Kuka Seth? Mitkä treffit? Mitä?

Juuri näin.

Soitan ovikelloa ja menen sitten sisään Nellin minulle antamalla avaimella. Me kaikki teemme niin, siltä varalta että Nellillä on kohtaus päällä. Edellisestä kohtauksesta on aikaa, mutta sellainen saattaa leimahtaa inhottavasti ihan yllättäen.

»Nell?» minä huikkaan.

»Moi!» Hän ilmestyy eteiseen leveästi hymyillen, tukka vaaleanpunaisena ja piikikkäänä.

»Ai, olet palannut vaaleanpunaiseen!» totean iloisesti.
»Kiva.»

Nellin hiustenväri on vaihtunut sitten yliopistoaikojemme noin 106 kertaa, kun taas minun hiukseni eivät ole vaihtaneet väriä kertaakaan. Ne ovat edelleen samaa tummaa kastanjanruskeaa sävyä, suorat ja harteille ulottuvat, niin että ne on helppo sitaista ponnarille.

Vaikka hiukset eivät kyllä ole päällimmäisenä mielesäni juuri nyt. Sethin tekstiviestit saivat ajatukseni hetkeksi harhautumaan – mutta nyt kun olen päässyt ovesta sisälle, kurkkuani alkaa kuristaa. Mahassa tuntuu raskaalta. Katshadan alas Haroldiin, ja se kääntää päänsä kysyvästi minua kohti omalla hurmaavalla tavallaan, ja silloin silmiäni alkaa pistellä. Pystynkö tähän oikeasti?

Nell kyykistyy ja levittää käsivartensa Haroldille. »Oletko valmis lomalle?»

Harold katselee häntä hetken, sitten se kääntyy takaisin minuun päin ja kiinnittää kirkkaiden ruskeiden silmiensä vetoavan katseen minun silmiini.

Jos joku väittää, että koirat eivät ymmärrä kaikkea mitä me sanomme ja teemme, hän on *väärässä*, koska Harold tietää. Se yrittää olla urhea, mutta tämä on siitä yhtä vaikeaa kuin minustakin.

»Harold, en voi ottaa sinua Italiaan», sanon ja nielaisen työläästi. »Olenhan minä sen sanonut. Mutta en ole pitkään poissa. Lupaan. Viikon. Siinä kaikki.»

Haroldin kurtistunut ilme sanoo sydäntä raastavasti: »Miksi sinä teet tämän minulle?» Sen häntä jumputtaa lattiaa rohkaisevasti ja toiveikkaasti, ikään kuin saattaisin yhtäkkiä muuttaa mieltäni, perua lentoni ja viedä sen ulos leikkimään.

Olen vannonut, etten itke, mutta kyynelet pyrkivät silmiini, kun katson sen kirkasta ja älykästä ilmettä. Minun Haroldini. Paras beagle koko maailmassa. Paras koira koko maailmassa. Paras *henkilö* koko maailmassa.

»Harold ei malta odottaa, että saa jäädä minun luokseni», Nell sanoo topakasti ja luotsaa meidät molemmat olohuoneeseen. »Vai mitä, Harold?»

Vastaukseksi Haroldin ilme kurtistuu entisestään, ja se vinkuu sydäntä raastavasti.

»Tuon koiran pitäisi päästä näyttämölle», sanoo Sarika ja katsahtaa huvittuneesti Haroldiin kannettavansa takaa. Sarika ei varsinaisesti ole koiraihminen – sen hän myöntää itsekin – mutta hän on Harold-ihminen. Kun on tavannut Haroldin, ei voi olla olematta Harold-ihminen.

Löysin Haroldin löytöeläinkeskuksesta neljä vuotta sitten, kun se oli vasta pentu, ja meillä synkkasi välittömästi. Se nosti kirkkaan katseensa minuun ja nuuskutteli innokkaasti, ja tuntui kuin se olisi sanonut: »Siinähän sinä olet! Tiesin että tulisit!»

Eihän se vaivattomasti ole sujunut. Minulla ei ollut aiempaa kokemusta koirista. Lapsena olisin halunnut koiran, mutta vanhempani olivat ihmisinä sellaisia, joilta epäämääräinen lupaaminen kyllä sujui, mutta mitään ei tapahtunut. Niinpä olin koiranhoitajana aloittelija. Ja Harold oli aloittelija hoidettavana olemisessa. Voin nimittäin vakuuttaa että ihmiset, jotka hylkäsivät sen A414-tien laitaan, laiminlöivät huolenpidon täysin. Se *ei* ollut koiran hoitamista. Pelkkä ajatuskin alkaa kuumottaa ja tekee minut levottomaksi.

Oli miten oli, oppimiskäyrä on koettu. Kun Harold ensimmäisen kerran saapui kotiini, se sekosi. Sen viesti oli varsin selvä: »Mitä minä olen mennyt tekemään, kun suostuin elämään sinun kanssasi?» Minulla oli samanlaisia epäilyksiä. Ulvontaa oli aika paljon, molemmin puolin. Nyt ajatuskin

elämästä ilman Haroldia on mahdoton. Tässä minä silti olen ja aion hylätä sen viikoksi.

Ehkä pitäisi perua koko juttu. Kyllä. Niin pitäisi.

»Ava, älä stressaa. Kai tajuat, että se nimenomaan yrittää saada olosi kurjaksi?» Nell sanoo. Hän kääntyy Haroldin puoleen ja tutkailee sitä tiukasti. »Kuuntele, kaveri, minuun tuollainen ylinäytteleminen ei tehoa. Ava voi lähteä lomalle ilman sinua. *Se on sallittua*. Joten älä viitsi kiusata häntä.»

Pitkän aikaa Harold ja Nell tuijottavat toisiaan – kaksi suurta persoonaa haastaa toisensa – ja lopulta Harold antaa periksi. Se katsoo minua vielä kerran moittivasti, tassuttelee sitten Nellin tuolin viereen ja käy makuulle takanedustan matolle.

Okei, en ehkä perukaan matkaa.

»Älä vain ala pyydellä siltä anteeksi», Nell sanoo minulle. »Äläkä varsinkaan tuhlaa koko viikkoa siihen, että tuijotat videoita Haroldista sen sijaan, että kirjoittaisit kirjaasi.»

»No en!» sanon puolustelevasti.

»Me pärjätään kyllä», Nell sanoo painokkaasti. »Ihan varmasti.»

Minulla ei ole kovin monta elämänohjetta. Niistä yksi kuuluu kuitenkin näin: jos joskus ryvet itsesäällissä, pistäydy Nellin luona. Hän on kova juuri oikeista paikoista. Hän kimmauttaa typerät ajatukseni takaisin minulle. Hänen kuivan asiallinen asenteensa pyyhkäisee lävitseni kuin kylmä tuulenpuuska.

»Tässä on kaikki Haroldin tavarat.» Tömäytän ison kassin lattialle. »Peti, vesikuppi, huopa, ruokaa... Niin ja eteeriset öljyt!» Asia muistuu mieleeni yllättäen ja otan pullon kassista. »Tein sille uuden sekoituksen, jossa on laventelia ja setriä. Suihkauta tätä sen –»

»Pedille», Nell keskeyttää minut. »Ava, rauhoitu. Olet jo lähettänyt minulle tästä viisi meiliä, muistatko?» Hän ottaa

pullon minulta ja katsoo sitä hetken ennen kuin laittaa sen sivuun. »Mistä tulikin mieleeni, että minun on pitänyt kysyä sinulta yhtä juttua. Mitä sille aromaterapiatutkinnollesi kävi?»

»Ai», sanon hämilläni. »Se on minulla... vaiheessa. Tavaltaan.»

Ajattelen aromaterapiaa käsitteleviä kirjojani ja pulloja, jotka on sysätty keittiön sivutasolle. Olen suorittamassa verkkokurssia, ja minun on *ehdottomasti* palattava sen pariin, koska haluan edelleen osa-aikaiseksi aromaterapeutiksi.

»Tavallaan?» Nell sanoo kysyvästi.

»Pidän taukoa. Katsos kun on töitä ja kirjan kirjoitusta... Tiedät varmaan.» Minulta pääsee huokaus. »Elämä tulee väliin.»

Kirjoitan työkseni lääkealan esitteitä ja mainostekstejä verkkoon, mikä sujuu minulta nykyisin jo melkein pä unisani. Teen töitä Brakesons-nimiselle lääkefirmalle, joka toimii Surreyn kreivikunnassa. Ei siinä mitään, pidän yrityksestä ja saan tehdä työni pääasiassa etänä. Yritän kuitenkin aina laajentaa horisonttiani. Jos minulta kysytään, elämä on niin lyhyt, että sitä pitääkin yrittää laajentaa. Aina pitäisi ajatella: »Näin on ihan OK... mutta mitä *muuta* voisin tehdä?»

»Sitä suuremmalla syyllä sinun pitää mennä Italiaan ja keskittyä kirjoittamaan kirjaasi», Nell sanoo tiukasti. »Harold haluaa, että teet niin. Vai mitä, Harold?»

Vastaukseksi Harold päästää tunteikkaan auuu!-ulvahuksen – joskus se kuulostaa ihan sudelta – ja Nell nauraa. Hän pörröttää Haroldin päätä vahvoilla ja vantterilla sormiltaan ja sanoo: »Tyhmä koira.»

Olemme olleet ystäviä Manchesterin yliopistoajoista asti. Nell, Sarika, Maud ja minä tapasimme yliopiston kuorossa ja ystävyystimme kiertuematkalla Bremenissä. Sitä ennen Sarika ei ollut sanonut montakaan sanaa; tiesimme hänestä

vain sen, että hän opiskeli lakia ja pystyi laulamaan korkean C:n. Muutaman lasillisen jälkeen hän kertoi harrastavansa salaa seksiä kuoronjohtajan kanssa ja että heidän seksielämänsä oli muuttumassa vähän »oudoksi». Nyt hän sitten halusi paitsi jättää kuoronjohtajan, myös jatkaa kuorossa, joten mitä mieltä me olimme? Pohdimme asiaa yhden kokonaisen illan saksalaista olutta juoden, ja samalla yritimme vaivihkaa saada selville, mitä »outo» tarkalleen ottaen tarkoitti.

(Lopulta Nell pamautti lasinsa pöytään ja sanoi: »Hemmetti vieköön, kakista ulos, OK?»)

(Se oli aika inhottavaa. Turha sitä on toistaa, tai edes ajatella.)

Joka tapauksessa Sarika jätti kuoronjohtajan, ja hän myöskin jatkoi kuorossa. Siitä on nyt neljätoista vuotta (miten ihmeessä se on mahdollista?) ja olemme edelleen ystäviä. Meistä neljästä ainoastaan Sarika laulaa edelleen kuorossa – mutta hän olikin aina kaikkein musikaalisin. Sitä paitsi hän jatkuvasti yrittää saada haaviinsa miehen, jolla on samat kiinnostuksenkohteet kuin hänellä itsellään, ja hänen mielestään lontoolaiset kuorot ovat hyvä paikka aloittaa. Samoin kuin pyöräilyseurat. Hän siirtyy joka vuosi uuteen kuoroon ja vaihtaa pyöräilyseuraa kuuden kuukauden välein, ja katsastettuja miehiä on ollut jo aika joukko.

Tai siis kolme vakavaa ehdokasta kahdessa vuodessa. Ei hullummin Lontoossa.

Me kaikki asumme samoilla kulmilla Pohjois-Lontoossa, ja vaikka elämämme ovat monessa mielessä erilaisia, olemme läheisempiä kuin koskaan. Viime vuosina olemme muutamaan otteeseen joutuneet varsinaiseen vuoristorataan. Olemme kirkuneet ja tarranneet toistemme käsistä kiinni, sekä kirjaimellisesti että... miten se sanotaankaan.

Ei-kirjaimellisesti.

Metaforisesti? Kuvaannollisesti?

Mahtavaa. Olen huomenna lähdössä viikon mittaiselle kirjoituskurssille, enkä tiedä kirjaimellisesti-sanan vastakohtaa.

»Mikä on vastakohta sanalle kirjaimellisesti?» kysyn Sarikalta, mutta hän naputtaa keskittyneesti läppäriään hänen tummien kiiltävien hiustensa hipoessa näppäimistöä. Sarikan näkee usein naputtamassa keskittyneesti läppäriään, jopa silloin kun hän on Nellin luona. (Meillä on tapana kokoontua Nellin kotona.)

»Ei tupakanpolttajia», Sarika mutisee, ja sitten hän painaa näppäintä ja tiiraa näyttöä.

»Mitä?» Tuijotan häntä. »Teetkö töitä?»

»Löytyi uusi treffisivusto», hän sanoo.

»Ooh, mikä niistä?» kysyn kiinnostuneena. Sarikalla on meistä kaikkein eniten rahaa, koska hän on juristi, joten hänellä on varaa kirjautua kalliille treffisivustoille ja raportoida niistä sitten meille.

»Ei meedioita», Sarika sanoo hajamielisesti ja painaa taas näppäintä, ja sitten hän nostaa katseensa. »Tämän nimi on Tavataanko oikeasti? Maksaa maltaita. Mutta toisaalta sitten saa vastinetta rahalle.»

»’Ei meedioita?’» Nell toistaa epäilevästi. »Miten montaa meediota sinä tarkalleen olet tapaillut?»

»Yhtä», Sarika sanoo kääntyen Nellin puoleen. »Ja siinä oli enemmän kuin tarpeeksi. Olen jo kertonut siitä. Se tyyppi joka mielestään tiesi, mistä minä *oikeasti* pidän sängyssä, ja sitten riitelimme siitä ja minä kysyin: ’Kenen vartalo tämä oikeastaan on?’ ja hän vastasi: ’Se on tarkoitettu meidän molempien iloksi.»

»Ai niin *se* tyyppi», Nell sanoo, ja oivallus näkyy hänen katseessaan. »En tajunnut, että hän oli meedio, luulin että hän oli kusipää. Löytyykö sieltä kusipää-suodatinta?»

»Ei se toimisi», Sarika sanoo pahoillaan. »Kukaan ei pidä itseään kusipäänä.» Hän kääntää huomionsa takaisin näppäimistöön. »Ei taikureita», hän kirjoittaa rivakasti. »Ei tanssijoita... Entä koreografit?»

»Mitä vikaa tanssijoissa on?» Nell huomauttaa. »Puuttia riittäisi.»

»Ei vain tunnu oikealta», Sarika sanoo ja kohauttaa hartioitaan. »Mies olisi joka ilta jossain tanssimassa. Meillä pitäisi olla samanlainen aikataulu. Ei saa olla töissä öljynporauslautalla», hän toteaa kuin sivumennen ja naputtaa taas.

»Miten se sivusto oikein toimii?» kysyn ällistyneenä.

»Siellä aloitetaan kynnyskysymyksistä», Nell vastaa. »Nimen ei pitäisi olla Tavataanko oikeasti? vaan Ei tasan tavata. Eikä me. Eikä mekään.»

»Saat sen kuulostamaan tosi negatiiviselta», Sarika sanoo vastaan. »Ei tässä ketään torjuta, vaan tarkoitus on toimia todella täsmällisesti, ettei tarvitse tuhlaa aikaa epäsoviviin ihmisiin. Kriteerejä hiotaan niin kauan, että jäljellä on täydellinen ja lyhyt ehdokaslista.»

»Anna kun katson.» Kierrän sohvan taakse, jotta voin katsoa hänen olkansa yli. Sarikan läppäarin näyttö on täynnä miesten kasvokuvia, ja räpytän niille silmiäni. Minusta kaikki näyttävät mukavilta. Oikeassa yläkulmassa olevalla tyyppillä on parransänki, ja hän näyttää aivan erityisen söpöltä. Hänen ilmeensä tuntuu sanovan: »Valitse minut! Kohtelen sinua kiltisti!»

»Tuo näyttää ihanalta.» Osoitan kuvaa.

»Ehkä. Okei, mitä seuraavaksi?» Sarika vilkaisee listaa puhelimessaan. »Ei kasvissyöjiä.»

»Mitä?» Katson häntä järkyttyneenä. »*Ei kasvissyöjiä?* Mitä sinä oikein tarkoitat? Sarika, miten voit olla noin kapeakatseinen? Siskosi on kasvissyöjä! *Minä olen kasvissyöjä!*»

»Tiedän», Sarika sanoo tasaisella äänellä. »En kuitenkaan halua tapailla siskoani. Enkä sinua. Pahoittelut siitä, beibi. Tiedäthän sinä, että rakastan halloumipaistostasi.» Hän ojentaa käsivartensa ja rutistaa minua hellästi vyötäröltä. »Haluan löytää jonkun, jonka kanssa voin paahtaa kanaa.»

Sarika klikkaa Filterit-kohtaa, ja näytölle ilmestyy ruutu, jossa on neljä kohtaa: *Kyllä, kiitos!*, *Ei väliä*, *Ei ihanteellista* ja *Kynnyskysymys*.

»Kynnyskysymys», Sarika sanoo napakasti ja alkaa kirjoittaa laatikkoon sanaa »Kasvissyöjä». Kahden kirjaimen jälkeen tekstintäyttö ehdottaa sanaa *Kasvissyöjä* ja Sarika klikkaa sitä.

»Et voi torjua kaikkia kasvissyöjiä», sanon kauhun vallassa. »Se on ennakkoluuloista. Se on... onko se edes *lailista?*»

»Ava, relaa vähän!» Sarika tokaisee. »Katso nyt. Tämä on hauska vaihe. 'Käytä filteriä.»

Hänen valittuaan toiminnon näytöllä näkyvät kuvat alkavat välkkyä. Sitten, yksi kerrallaan, eri puolilla näyttöä olevien kuvien päälle ilmestyy suuri punainen rasti. Vilkaisen sitä söpöä tyyppiä – ja tasapainoni järkkyy inhottavasti. Hänen kasvojaan peittää rasti. Näyttää kuin hänet olisi tuomittu teloitettavaksi.

»Mitä nyt tapahtuu?» kysyn ahdistuneena. »Mitä tämä tarkoittaa?»

»Vaihe on nimeltään 'Viimeinen mahdollisuus', Sarika selittää. »Voin antaa heistä kenelle tahansa armonaikaa klikkaamalla kuvaa.»

»Anna tuolle armonaikaa!» sanon ja osoitan suosikkiani. »Anna tuolle armonaikaa!»

»Ava, et tiedä hänestä mitään», Sarika sanoo ja pyöräyttää silmiään.

»Hän näyttää kivalta!»

»Mutta hän on kasvissyöjä», Sarika sanoo ja painaa Valmis-ruutua.

Näyttö välkkyy taas, ja kaikki rastilla merkityt miehenkasvot katoavat. Jäljelle jääneet kuvat pyörivät hetken näytöllä ja järjestyvät sitten uudestaan siisteiksi riveiksi, ja samalla kadonneiden tilalle ilmestyy uusia kasvoja.

»Hienoa», Sarika sanoo tyytyväisenä. »Homma etenee.»

Tuijotan näyttöä ja olen aavistuksen traumatisoitunut harvennusprosessin takia.

»Tuo on brutaalia», minä sanon. »Sydämetöntä.»

»Parempaa kuin pyyhkäiseminen», Nell huomauttaa.

»Juuri niin!» Sarika nyökkää. »Tämä on tieteellistä. Sivustolla on yli kahdeksansataa mahdollista filttteriä. Pituus, työ, tavat, asuinpaikka, poliittiset näkemykset, koulutus... Algoritmi on ilmeisesti NASAn kehittämä. Tällä voi yhdessä hujauksessa käydä läpi viisisataa miestä.» Sarika katsoo taas puhelimensa listaa. »No niin, eteenpäin. Ei ketään yli 190-senttistä.» Hän naputtaa taas. »Olen kokeillut hujoppeja. Ei toimi minulle.»

Hän valitsee »Käytä filttteriä», kolmen kuvan päälle ilmestyy punainen rasti, ja parissa sekunnissa näytöltä katselee uusi valikoima miehiä.

»Joku nainen itse asiassa valitsi filtttereitä niin pitkään, että näytöllä oli enää yksi mies, ja otti sitten tähän yhteyttä, ja he ovat edelleen yhdessä», Sarika lisää ja selaa samalla puhelimensa listaa. »Siinä olisi ideaalitalanne.»

»Se tuntuu silti väärältä», sanon samalla kun katson tietokoneen näyttöä epäuskoisena. »Tämä ei voi olla oikea tapa.»

»Se on ainoa tapa», Sarika sanoo vastaan. »Nykyisin käytännössä kaikki deittailevat netissä. *Ihan kaikki*. Miljoonat ihmiset. Miljardit ihmiset.»

»Niin kai», sanon epävarmasti.

»Kaikki deittailevat netissä», Sarika toistaa selvällä äänellä ikään kuin olisi pitämässä TED-puhetta. »Ajattele että menisit cocktailjuhliin ja siellä kaikki maailman ihmiset yrittäisivät tavoitella huomiotasi. Se ei mitenkään voi toimia! Kohderyhmä pitää saada pienemmäksi. Eli.» Hän tekee eleen näyttöä kohti.

»ASOS on ihan tarpeeksi paha», Nell huomauttaa. »Tein eilen haun sanoilla 'valkoinen paita'. Arvatkaa miten monta tuli? Tuhat kaksisataakuusikymmentäneljä. Olin ihan että minulla ei ole aikaa tällaiseen. Otan ensimmäisen. Ihan sama.»

»Aivan», sanoo Sarika. »Ja se on paita, ei elämänkumppani. 'Korkeintaan kymmenen minuutin päässä metroasemalta'», hän lisää ja näpyttelee reippaasti. »Ei enää kiinnosta raahautua asuntoon, joka sijaitsee keskellä ei mitään.»

»Raakkaat siis kaikki miehet, jotka asuvat yli kymmenen minuutin matkan päässä metroasemalta?» Leukani roikkuu auki. »Onko tuollaista edes?»

»Tänne voi tehdä omia filttireitä, ja jos niitä pidetään hyvinä, ne lisätään sivustolle», Sarika selittää. »Ehdotukseni hiustenpesutiheydestä on harkinnassa.»

»Mutta mitä jos täydellinen mies asuukin yhdentoista minuutin päässä metroasemalta?» Tiedän kuulostavani kiihtyneeltä, mutta en voi sille mitään. Pystyn jo näkemään miehen, hän juo kahvia auringonpaisteessa, päällään pyöräilyshortsit, kuuntelee Bachin CD:tä ja kaipaa jotakuta juuri sellaista kuin Sarika.

»Silloin hän valehtelee siitä», Sarika sanoo tyyneästi. »Hän vastaa kymmenen minuuttia. Se on ihan okei.»

Hän ei oikeastaan ymmärtänyt mitä tarkoitin.

»Sarika, kuuntele», sanon turhautuneena. »Mitä jos jossain on aivan uskomaton mies, joka on 195 senttiä pitkä ja kasvissyöjä ja joka asuu kahdenkymmenen minuutin päässä

Crouch Endistä... ja sinä olet antanut hänelle pakit? Se on hullua!»

»Ava, ota iisisti», Sarika sanoo rauhallisesti. »Pitäähän sitä olla joitakin kynnyskysymyksiä.»

»Eipäs, ei pidä», sanon järkkymättä. »Ei minulla ole kynnyskysymyksiä. Haluan hyvän miehen, siinä kaikki. Kunnollisen, sivistyneen ihmisen. Ei minua kiinnosta miltä hän näyttää, missä työssä hän on, missä hän asuu...»

»Entä jos hän vihaa koiria?» Sarika sanoo kulmiaan kohottaen.

Jään sanattomaksi.

Ei hän voi vihata koiria, koska ainoastaan todella omituiset ja surulliset ihmiset eivät pidä koirista.

»Okei», sanon lopulta. »Se on ainoa kynnyskysymykseni. Hänen täytyy pitää koirista. Mutta se on ainoa. Kirjaimellisesti.»

»Entä golf?» Nell huomauttaa viekkaasti.

Hemmetti hänen kanssaan. Golf on akilleenkantapääni. Myönnän, että inhoni sitä peliä kohtaan on irrationaalista. Inhoan myös golfvaatteita. Ja ihmisiä, jotka pelaavat golfia.

Mutta puolustuksekseni on sanottava, että asuin ennen maailman snobbailevimman golfklubin vieressä. Golfalueen poikki kulki yleinen kävelytie, mutta jos sitä pitkin edes *yritti* mennä kävelylle, sai peräänsä identtisiin neuleisiin pukeutuneita raivostuneita ihmisiä, jotka heiluttelivat käsiään, käskivät olemaan hiljaa, tai menemään takaisin, hölmökö olet?

En ollut ainoa, jonka mielestä se oli stressaavaa; kunnanvaltuuston piti ottaa asia puheeksi golfklubin kanssa. Ilmeisesti sinne laitettiin uudet opasteet ja asia on nyt kunnossa. Siinä vaiheessa olimme kuitenkin jo muuttaneet pois ja olin ehtinyt päättää, että olen allerginen golfille.

En kuitenkaan myönnä sitä nyt, koska en halua pitää itseäni ennakkoluuloisena ihmisenä.

»Golf ei ole minulle mikään ongelma», sanon leukaani nostaen. »Eikä se sitä paitsi ole tässä oleellista. Oleellista on se, että toisiaan vastaavat ominaisuuslistat eivät ole rakkautta. Algoritmit eivät ole rakkautta.»

»Algoritmit ovat ainoa tapa», Sarika sanoo ja katsoo näyttöä silmiään siristäen. »Mm, tuo näyttää kivalta.»

»No missä on algoritmi, joka kertoo minulle miltä mies tuoksuu?» tokaisen kiihkeämmin kuin tarkoitin. »Missä on algoritmi joka kertoo minulle miten hän nauraa tai miten hän pörröttää koiran päälakea? *Sellaisilla asioilla* on minulle väliä, ei tuollaisilla epäoleellisilla yksityiskohdilla. Voisin rakastua tieteen tekijään tai maanviljelijään. Hän voisi olla 150-senttinen tai kaksimetrinen. Kunhan on kemiaa. *Kemiaa.*»

»Ai, *kemiaa*», Sarika sanoo ja vaihtaa hymyn Nellin kanssa.

»Niin, kemiaa!» sanon uhmakkaasti. »Sillä on väliä! Rakkaus on... se on...» Yritän löytää oikeat sanat. »Se on sanoin kuvaamaton ja salaperäinen yhteys, joka syntyy kahden ihmisen välille kun heillä natsaa, ja sen vain tuntee... ja sen tietää.»

»Ava», Sarika katsoo minua hellästi. »Olet niin ihana.»

»Hän taitaa harjoitella romanttisen kirjoittamisen kurssiaan varten», Nell ehdottaa. »Ava, kai sinä tajuat, että Lizzy Bennetillä oli vaikka miten monta kynnyskysymystä *Ylpeydessä ja ennakkoluulossa*? 'Ei arrogantteja snobeja. Ei ääliöitä kirkonmiehiä.'» Nell nyökkää Sarikalle. »Laita se sinne sivustolle.»

»'Ei ääliöitä kirkonmiehiä'», Sarika teeskentelee näpyttelevänsä ja virnistää minulle läppärinsä yli. »Laitanko myös: 'Vastausta toivotaan ainoastaan herraskartanon omistajilta?'»

»Tosi hauskaa.» Vajoan istumaan hänen viereensä sohvalle, ja Sarika laskee sovinnollisesti kätensä minun käteni päälle.

»Ava. Kultaseni. Me olemme erilaisia, siinä kaikki. Me haluamme eri asioita. Minä haluan ohittaa kaiken sen ajan haaskaamisen. Sinä taas... haluat kemiaa.»

»Ava haluaa lumouksen», sanoo Nell.

»En halua *lumousta*.» Minua inhottaa, koska ystäväni aina pitävät minua yltiöromanttisena ja ruusunpunaisena, enkä minä ole sellainen. »Se mitä haluan, on...» Lauseeni jää kesken, koska ajatukseni ovat sekaisin.

»Niin, mitä sinä haluat?» Nell kysyy ja kuulostaa aidosti uteliaalta.

Lopulta vedän henkeä.

»Haluan miehen joka katsoo minua... ja minä katson häntä... ja kaikki on siinä. Meidän ei tarvitse sanoa mitään. Kaikki on siinä.»

Annan epämääräisen hiljaisuuden laskeutua. Sen on oltava mahdollista. Rakkauden on oltava mahdollista, mitä me muuten oikein touhuamme?

»Minäkin haluan sitä.» Sarika nyökkää ja särkee hiljaisuuden. »Tosin korkeintaan kymmenen minuutin matkan päästä metroasemalta.»

Nell räjähtää nauruun, ja minä hymyilen vastahakoisesti.

»Minulla on itse asiassa treffit illalla», paljastan. »Siksi en voi jäädä pidemmäksi aikaa.»

»Treffit?» Sarika nostaa päätään. »Ja kerrot siitä vasta nyt?»

»Luulin että sinun pitää pakata Italian-matkaa varten», Nell sanoo lähestulkoon syyttävästi.

»Niin pakkaankin. Treffien jälkeen.»

»Jännää!» Sarika katsoo minua silmät säihkyen. »Missä tapasitte? Naapuruston jäätelökekkereissä?»

»Ei vaan seurantalolla», Nell sanoo. »Mies auttoi Avaa irrottamaan hevoscärryjen juuttuneen renkaan.»

»Hän kirjoitti viestin sulkakynällä ja sujautti sen Avan hilkkaan», Sarika sanoo kikattaen.

»Hah hah.» Nostan katseeni yläilmoihin. »Netissä tietysti. Mutta en laittanut sinne sataa keinotekoista ehtoa, vaan menin vaiston varassa.»

»Vaiston varassa?» Nell toistaa. »Ja se tarkoittaa...?»

»Hänen silmiään», sanon ylpeästi. »Katsetta hänen silmissään.»

Käytyäni katastrofaalisilla treffeillä Sethin kanssa päädyin uuteen teoriaan: kaikki näkyy silmissä. En missään vaiheessa pitänyt Sethin silmistä. Siitä minun olisi pitänyt ymmärtää. Niinpä menin nettiin ja etsin miestä, jolla on upeat silmät... ja löysinkin sellaisen! Olen itse asiassa varsin innoissani. Katson vähän väliä hänen kuvaansa ja tunnen, että välillämme on todellinen yhteys.

»Silmien perusteella voi päätellä paljon ihmisestä», Sarika myöntää. »Katsotaan.»

Etsin kuvan ja katselen sitä hetken hellästi, ennen kuin näytän sen ensin Sarikalle ja sitten Nellille. »Hänen nimensä on Stuart», minä kerron. »Hän on IT-alalla.»

»Kivat silmät», Nell sanoo. »Siinä olet kyllä oikeassa.»

Kivat? Eikö hänellä ole muuta sanottavaa? Silmät ovat suurenmoiset! Niissä karehtii lämpöä ja älyä ja henkevyyttä, jopa puhelimen pikkuruisesta kuvasta katsottuna. En ole koskaan nähnyt yhtä upeita silmiä, ja minä olen katsonut monta deittiprofiilia...

»Harold!» Sarika kiljaisee yhtäkkiä, ja minä hyppään varuillani pystyyn. »Se kana-wrap on minun! *Tuhma* koira!»

Meidän juttellessamme Harold on hipsinyt hiljaa Sarikan puolelle sohvaa ja vetänyt hänen kassistaan edelleen muovikääreessä olevan Pret a Manger -wrapin. Nyt Harold katsoo Sarikasta minuun ja sitten Nelliin ikään kuin sanoen: »Mitäs te nyt meinaatte tehdä?»

Vastarakastuneen maailma on vaaleanpunainen.

Ava on kenties toivoton romantikko, mutta hän on aina luottanut enemmän vaistoihinsa kuin algoritmeihin. Turhaututtuaan deittisovellusten surkeisiin treffikumppaneihin Ava päättää romantiikan sijaan keskittyä kirjan kirjoittamiseen.

Kun Ava matkustaa anonyymiin kirjoittajaretriittiin aurinkoiseen Italiaan, rakkaus on viimeinen asia hänen mielessään.

Kunnes hän tapaa komean muukalaisen...

Yhtäkkiä kaikki on yhtä purppurahattaraa, vaikka he eivät tiedä edes toistensa oikeita nimiä.

Kotiinpaluun myötä paljastuvat niin todelliset identiteetit kuin suhteen särvät. Uusi ihmissuhde on kuin löytöretki outoon maahan: kulttuurisokkia ei voi välttää. Vaikka he rakastavatkin toisiaan, he eivät voi sietää toistensa elämää.

Vastakohdat vetävät, mutta mihin suuntaan?

	 9 789510 462041
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-46204-1